

Διαρκώς νέοι

Το σημείωμα αυτό δεν είναι εύκολο. Απευθύνεται σε έναν αναγνώστη προς τον οποίο έχουν μιλήσει ήδη πολλοί και άξιοι. Με αυτό το δεδομένο δε φιλοδοξεί να πει κάτι καινούριο, αλλά να ψιθυρίσει την αλήθεια μιας «παρήγορης» σκέψης.

Ο νέος παιδαγωγός καλείται να πραγματοποιήσει τα σχέδιά του σε συνθήκες που του δίνονται. Το πρώτο σημαντικό συμπέρασμα που συνήθως προκύπτει είναι ότι οι συνθήκες αντίκεινται στις προθέσεις του. Αν η θεωρία την οποία υιοθετεί προωθεί τα πράγματα ένα βήμα μπροστά, η εκπαιδευτική πραγματικότητα παραμένει αγκυροβολημένη στις βεβαιότητες και στις παγιωμένες πρακτικές του παρελθόντος για να εξυπηρετήσει παλιές και ξεπερασμένες ανάγκες... Κάθε προσπάθεια να ξεπεραστεί η αντίφαση δημιουργεί νέες πολλαπλάσιες που θέτουν τα προβλήματα σαν λερναία ύδρα.

Αν η εμπειρία δείχνει ότι έτσι έχουν τα πράγματα, τότε φαίνεται ότι λείπει το κίνητρο για τον νέο παιδαγωγό. Όμως, υπάρχει κάπου, και σαν ανταμοιβή, η χαρά της ελευθερίας. Πρόκειται για την παιδαγωγική ελευθερία, το αίτημα που καλούμαστε να υπηρετήσουμε, δηλαδή τη δημιουργία ενός χώρου μάθησης για διδασκόμενους και διδάσκοντες που στροβιλίζονται εναλλασσόμενοι στους ρόλους. Πολλές φορές μοιάζει με χαραμάδα φωτός, δηλαδή χαραμάδα χαράς την οποία έχουμε χρέος να προσφέρουμε και δικαίωμα να ζήσουμε. Πρόκειται για ανάγκη παλιά, αλλά καθόλου ξεπερασμένη.

Έτσι, ως προς το αίτημα της παιδαγωγικής ελευθερίας κάθε παιδαγωγός είναι διαρκώς νέος.

Συμεωνίδης Βασίλης

Εκπαιδευτικός Π.Ε.02, Μ.Sc. Πολιτικών Επιστημών ΑΠΘ